

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/211/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116220378
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4116220378.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, zastúpený advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štečfánikova 8, Bratislava, IČO: 36853186, proti žalovanému: G. F. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. X, A. o zaplatenie 3 671,35 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 25. januára 2017 č.k. 10Csp/28/2016-53, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

Žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 671,35 eura s úrokom z omeškania vo výške 670,16 eura a úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3671,35 eura od 04. 07. 2016 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 22. 07. 2011 úverovú zmluvu, ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky žalobcu. Žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému úver vo výške 5 300 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s úrokom 12,98 % ročne v 60 splátkach, po 113,71 eura, zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50 eur a platiť poplatok za vedie účtu vo výške 2,20 eura mesačne, t.j. jeho náklady s úverom mali byť 7 004,60 eura. V zmluve bolo dohodnuté, že splátky sú splatné k 15.dňu v mesiaci, pričom prvá bola splatná 15. 08. 2011 a posledná 15. 07. 2016. V zmluve bola uvedená správna výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 15,26 %, priemerná RPMN 20,56 % a správna výška celkových nákladov žalovaného 7 004,60 eura. Žalobca žalovanému peňažné prostriedky vyplatil, pričom žalovaný sa s ich vrátením dostal do omeškania, na čo ho žalobca upozornil upomienkami z 09. 05. 2013 a z 02. 07. 2013, a to aj na možnosť spoplatenia úveru, ktorý spoplatnil k 20. 08. 2013.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 2, 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 9, § 565, § 517 ods. 2, Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie“), § 497 Obchodného zákonníka (zákon číslo 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.3. Konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným existoval záväzkový vzťah, titulom zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalobca konal a žalovaný, ktorý je

fyzickou osobou nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o žalobe otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa. Z obsahu zmluvy vyplýva, že obsahuje všetky obligatorne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona číslo. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Pretože v spore bolo preukázané, že žalobca si riadne splnil svoje povinnosti zo zmluvného vzťahu a žalovanému poskytol úver, s vrátením, ktorého sa žalovaný dostal do omeškania, na čo ho žalobca upozornil v lehote podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a preto žalobe vyhovel a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3671,35 eura a pretože sa žalovaný dostal so zaplatením žalovanej sumy do omeškania priznal súd žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania v kapitalizovanej výške 670,16 eura a od 04. 07. 2016 do zaplatenia vo výške 8,75 % ročne z 3671,35 eura, pretože základná úroková sadzba ECB bola v čase vzniku omeškania 0,75 % ročne a žalobcovi patrí úrok o 8 bodov vyšší do 3dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca si v spore uplatnil aj nárok na úrok z istiny po spoplatnení vo výške 12,98% ročne zo sumy 3671,35 eura od 04. 07. 2016 do zaplatenia s poukazom na čl. 2 zmluvy o úvere. Žalobca však zmluvu predčasne ukončil, čím jeho konaním prišlo k zmene tohto záväzku a vzniku jeho práva domáhať sa od žalovaného jednorazového okamžitého vrátenia celej poskytnutej sumy a k vzniku povinnosti žalovaného okamžite a naraz vrátiť celú sumu poskytnutého úveru spolu s kapitalizovanými úrokmi ku dňu zmeny, v opačnom prípade sa dostáva do omeškania a ide o protiprávny stav. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je takáto úprava na škodu žalovaného, neprijateľne odchylná od zákona, čo ju robí podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnou (rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015) a preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti II. výroku, napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca. Nesúhlasil s nepriznaním úrokov z úveru po vyhlásení jeho predčasnej splatnosti poukazujúc na zmluvné dojednania, podľa ktorých je dlžník povinný platiť úroky z úveru až do zaplatenia, čo je nesporne v súlade s ustanovením § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Ďalej poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky a to zo dňa 27. 06. 2007 sp.zn. 33Odo 657/2005, zo dňa 24. 07. 2014 sp.zn. 33Cdo 1401/2014, podľa ktorého úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, pričom úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti, pričom oba môžu existovať vedľa seba. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. 01. 2014 sp.zn. 4Cob/146/2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 10. 2013 sp.zn. 43Cob/186/2013, Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 10. 2012 sp.zn. 14Co/83/2012 a ustanovenie § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Právny záver súdu prvej inštancie, že žalobca predčasne ukončil zmluvu, čím došlo k zmene tohto záväzku a vzniku jeho práva domáhať sa od žalovaného jednorazového okamžitého vrátenia celej poskytnutej sumy a k vzniku povinnosti žalovaného okamžite a naraz vrátiť celú sumu poskytnutého úveru spolu s kapitalizovanými úrokmi ku dňu zmeny, nezohľadňuje skutočnosť, že protiprávny stav vyvolal žalovaný svojím nezodpovedným správaním, ktorého prirodzeným následkom je sankcia. Žalobca bol nútený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru ku dňu 20. 08. 2013, žalovaný ani v dodatočnej lehote pohľadávku žalobcu neuhradil. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nedochádza k zániku zmluvy. Žalovaný naďalej užíva poskytnuté finančné prostriedky a žalobca nimi fakticky nedisponuje, preto má nárok na priznanie zmluvne dohodnutých úrokov. Je neprijateľné, aby bol dlžník po zjavnom porušení povinnosti ekonomicky a právne zvýhodnený. Žiada preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 12,98% ročne zo sumy 3 671,35 eura od 04. 07. 2016 do zaplatenia a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

Zákonom č. 160/2015 z 21. mája 2015 nadobudol účinnosť od 01.07.2016 nový Civilný sporový poriadok.

Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia toho zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že nová právna úprava sa použije na všetky konania začaté aj pred účinnosťou zákona.

5. Predmetom konania v danej veci bol nárok žalobcu voči žalovanej o zaplatenie sumy 3 671,35 eura, úroku z omeškania vo výške 670,16 eura, úroku vo výške 12,98% ročne zo sumy 3 671,35 eura od 04. 07. 2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3671,35 eura od 04. 07. 2016 do zaplatenia. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu v časti zaplatenia istiny vo výške 3671,35 eura, úroku z omeškania vo výške 670,16 eura a úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3671,35 eur od 04. 07. 2016 do zaplatenia. V časti žalobcom uplatneného úroku vo výške 12,98% ročne zo sumy 3 671,35 eur od 04. 07. 2016 do zaplatenia, žalobu zamietol dôvodiac, že žalobcovi vznikol nárok na úrok z úveru iba do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. do spoplatnenia celého úveru dňom 20. 08. 2013. Žalobca sa s týmto názorom súdu prvej inštancie nestotožnil a rozsudok v zamietajúcej časti napadol odvolaním dôvodiac, že jeho nárok na úrok z úveru, ktorý bol riadne v zmluve dohodnutý, mu patrí až do zaplatenia celej dlžnej sumy.

6. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolanie žalobcu a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, aplikujúc správne právne predpisy a jednotlivé ustanovenia na daný prípad, správne a dostatočne zistil skutkový stav vecí, z ktorého vychádzal, nestotožniac sa s dôvodmi odvolania uvedenými v podanom odvolaní, napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné dôvody.

8.1. V prejednávanej veci niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, predmetom ktorej bol spotrebiteľský úver. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom číslo 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila, doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tento záver prijal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 21. apríla 2015 sp.zn. 3MCdo 14/2014, zo dňa 26. 11. 2015 sp.zn. 4MCdo 17/2014. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o

spotrebiteľských úveroch sú zmluvami spotrebiteľskými podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a berúc do úvahy ustanovenie § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri vyhlásení predčasnej splatnosti, môže veriteľ postupovať iba v súlade a za podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka v prípade každej formy spotrebiteľského úveru. Aplikácia ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je tým vylúčená.

8.2. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky, ale sleduje aj zamedziť tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinností zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Zákonodarca, reagujúc na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov, novelou Občianskeho zákonníka zákonom číslo 106/2014 Z.z. s účinnosťou od 01. júna 2014, v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok, zaviedol nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j., že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové spoplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom spoplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom spoplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové spoplatnenie úveru (dôvodová správa k zákonu číslo 106/2014 Z.z. k bodu 5., § 53 ods. 9). Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka umožňuje, aby v prípade, ak ide o plnenie v splátkach, veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takého včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

8.3. Tomuto záveru nasvedčuje i skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 09. 2012 sp.zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý takýto záver vyhodnotil ako logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Taktiež výkladom Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, súdny dvor stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozičných noriem zákona v neprospech spotrebiteľa.

8.4. Odvolací súd dodáva, že predčasnosť spoplatnenia úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Úrok z úveru predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom spoplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu spoplatnenia úveru. Spoplatnením úveru na jednej strane nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, na druhej strane už spotrebiteľ nemá právny titul držať peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom, v svojej dispozícii, preto niet dôvodu na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patriли, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za tejto situácie by nastal stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by tak nemal žiadne garantované práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom, vyvolané zmenou záväzku. Navyše by došlo k hrubej nadvláde veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potencionálnej nečinnosti. Takéto správanie dodávateľa nemôže byť podporované a používať právnu ochranu.

8.5. Po poskytnutí náležitej ochrany žalovanému, ako spotrebiteľovi, odvolací súd dospel k záveru, že po spoplatnení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za úver. Aplikujúc preto vyššie uvedené

závery na preskúmanú vec, je potrebné konštatovať, že ak súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti úroku z úveru za obdobie po spoplatnení predmetného úveru (dňom 20. 08. 2013), rozhodol správne a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

9. Vzhľadom na tieto závery, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej, zamietajúcej, časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s 255 ods. 1 CSP, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).